

Emylina armáda

Mala som fakt nádherný výhľad z okna. Vždy, keď som sa pozrela von, videla som len strom a igelitové vrečko, ktoré bolo zamotané v jeho konároch. Tak pekne si tam povieval vo vetríku medzi konármi stromu, až sa mi chcelo od tolkej krásy spievať. Hlavne o ochrane prírody...

Nebavilo ma to tu. Nuda sa tu dala doslova krájať. Sedela som vždy v zadnej lavici, aby som bola sama. Vždy som bola radšej sama. Mala som pocit, že som na svete iba ja a bolo mi tak lepšie, pretože niektorých ľudí v mojom okolí by som najradšej zaškrtila. Nemala som rada veľa ľudí. Vždy som rozmýšľala, prečo je svet taký, aký je. Prečo vtáci spievajú, keď svieti slnko? Ja by som veľmi nespievala, pretože by mi svietilo do očí. Možno nespievajú, možno sa sťažujú, a predsa si všetci myslia, že spievajú. Alebo ruže. Ich farba je krásna bordová alebo zlomyseľná krvavá? Keď sa na ne pozrieš, vidíš bordovú farbu, keď sa ich dotkneš, ich trne ťa pohryznú a potečie krv. Podľa niekoho sú krásne, podľa mňa nie. Ruže...hmmm... Dajú sa pekne prirovnať k ľuďom. Ľudia sú ako ruže. Ak sa na kohokoľvek obrátiš, ak potrebuješ ich radu alebo pomoc, ak sa kamkoľvek chceš chytiť, všade samý trn. Po svete chodí veľa trňov, smejú sa, klebetia, zabávajú sa. A pretvarujú sa, že oni trňmi nie sú, ale v skutočnosti sú. Ublížujú. Čo ak niektoré ruže majú trne, z ktorých sa nevalí bolesť? Existujú aj také. Napríklad taká Emily.

S Emily sme sa zoznámili na prvej hodine kreslenia, keď som čumela na igelitové vrečko. Bolo to už dávno a v ten deň sa z nás stali najlepšie kamarátky. Najprv som ju nepoznala, ale keď sme sa pustili do reči, mala som pocit, že sa poznáme celý život. Náš učiteľ bol už trochu starší a pupkatý. Najviac som neznášala, keď si sadol za mňa a pozoroval, ako kreslím. Bála som sa na výkrese spraviť čo i len čiarku alebo malú bodečku, ktorú by nezbadal ani on, ba dokonca ani ja. Proste som sa bála dotknúť toho výkresu a robila som sa, ako keby som tam ani nebola. Nekreslila som zle, ale boli tam deti, ktoré kreslili lepšie. Vždy som sa pozrela na výkres Emily a niečo som od nej okukala alebo som jej pošepkala, nech mi tam niečo nakreslí, keď sa učiteľ nepozeral. Po hodine kreslenia sme si vždy išli sadnúť do neďalekej vinice. Boli tam drevá a rad za radom posadené hrozno. Ako som tak pozerala na Emily, bola veľmi chudá, bledá a mala kruhy pod očami. Poznáme sa dlho, ale teraz, keď som sa na ňu zahľadela, som si to všimla prvýkrát. Chvíľu sme sa rozprávali a potom sme sa rozlúčili. Nemyslím si, že by niekto našim rozhovorom rozumel. Snívali sme slovami, ktoré sme hovorili, snívali sme obrazmi, ktoré sme videli. V lete sme najradšej ležali v tráve a pozorovali oblohu. Jeseň som však mala najradšej. Ležali sme v kopách lístia a pozerali sa na stromy.

„Pozri sa na ten strom, jeho konáre vyzerajú ako tuš rozliaty na belasom papieri,“ povedala som.

„Máš pravdu, je to krásne,“ odpovedala Emily a hlboko si vzdychla.

„Čo sa deje?“ spýtala som sa.

„Vieš, asi si si všimla, že nevyzerám úplne najlepšie. Mám bledú pokožku ako smrť, či už je leto alebo zima. Kruhy pod očami mi pripomínajú modriny a ver mi, že aj bolia ako modriny. A veľmi.... lekári mi zistili rakovinu.....

Zostala som z toho, čo mi povedala, úplne v šoku. Pozerala som sa na ňu s vypúlenými očami a ticho som dúfala, že to, čo mi teraz povedala, nie je pravda. Ale keď môj pohľad sklesol na jej slzavé oči, tak som vedela, že to pravda je. Chytila som ju za ruku a položila hlavu na jej plece. Ticho sme sedeli a pozerali na les okolo nás, na holé stromy pripomínajúce rozliaty tuš a zem pokrytú rôznymi farbami listov.

Prebehlo už niekoľko mesiacov a Emily raz vyzerala lepšie, raz horšie. Raz, keď som u nej prespala, sme sa bláznili a tancovali až hlboko do noci. Keď išla moja obľúbená pesnička v rádiu s názvom *Vitajte v čiernom pochode*, začala som tancovať a zobrala som Emily za ruky.

Spolu sme kričali slová piesne:

„Jedného dňa ťa opustím
a môj duch ťa prevedie letom,
aby si sa mohla pridať k čiernemu pochodu.“

Potom sme sa už uložili do postelí, lebo sme už nevládali kričať a tancovať. Každá sme sa prikryli paplónom a ešte ďalej sme sa chichotali. Zavrela som oči a skúšala zaspáť. Lahla som si na bok a v uchu som počula, ako mi búši srdce. Vždy som sa bála toho zvuku, pretože mi to pripomínalo pochod vojakov. Presne som si vedela predstaviť ten obraz, ako vojaci v zelených uniformách kráčajú smerom ku mne. Kto vie, čo počuje Emily....

Asi o rok neskôr na tom Emily bola veľmi zle. Na nemocničné lôžko mala podľa mňa ešte málo rokov a veľa času. Jej ebenové vlasy sa stratili a jej pokožka zbledla ešte väčšmi. Ležala na posteli, takmer nedýchala, bola zničená, vychudnutá. Sedela som po jej boku na posteli a hľadela som na ňu so smútkom a bolesťou v očiach. Chodila som tam každý deň a nosila som jej ruže. Áno, ruže. Vždy, keď som ich kúpila, som hneď obtrhala všetky tŕne zo stonky. Teraz boli krásne ako Emily.

Za celé hodiny prehovorila len párkrát. Utierala som jej pot z čela. Odrazu začala zachrípnutým a roztraseným hlasom potichu spievať: „Jedného dňa ťa opustím a môj duch ťa prevedie letom, aby si sa mohla pridať k čiernemu pochodu...“

Bolo mi z toho tak smutno, že mi nabehli slzy do očí. Emily sa obrátila na bok a povedala mi niečo, čo by som od nej ani vo sne nečakala.

„Počujem pochod vojakov. Ako sa blížia ku mne. Ale počujem ich čoraz slabšie a slabšie.... Je to môj čierny pochod? Mám sa k nemu pridať?“

Emilyn hlas sa pomaly stišoval a navôkol začali pípať všetky prístroje. Spanikárila som a začala som kričať. Po nej kričať. Zrazu sa okolo mňa zbehli sestričky a vyhnali ma s plačom za dvere. Na chodbe som videla Emilyných rodičov uplakaných a ustráchaných.

Emilyna armáda už dopochodovala. Svet navôkol už možno dodýchal, ale ja som tu bola s ňou, až pokým jej srdce prestalo byť.

Miriam Hamarová, 15 rokov
ZŠ Nitrianske Hrnčiarovce
3. miesto